РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

13 октомври 2011 година *

По съединени дела C-463/10 P и C-475/10 P

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени съответно на 24 и 27 септември 2010 г.

Deutsche Post AG, установено в Бон (Германия), за което се явяват адв. J. Sedemund и адв. T. Lübbig, Rechtsanwälte,

Федерална република Германия, за която се явяват г-н T. Henze, г-н J. Möller и г-н N. Graf Vitzthum, в качеството на представители,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват г-н B. Martenczuk и г-н T. Maxian Rusche, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts (докладчик), председател на състав, г-н J. Malenovský, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 май 2011 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 юни 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си Deutsche Post AG (наричано по-нататък „Deutsche Post“) и Федерална република Германия искат отмяна съответно на Определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 юли 2010 г. по дело Deutsche Post/Комисия (T-570/08) и Определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 юли 2010 г. по

дело Германия/Комисия (T-571/08, наричани по-нататък заедно „обжалваните определения“), с които Общият съд отхвърля като недопустими жалбите им за отмяна на решението на Комисията от 30 октомври 2008 г. относно разпореждане за предоставяне на информация от Федерална република Германия в производство за държавна помощ в полза на Deutsche Post (наричано по-нататък „спорният акт“).

Правна уредба

2 Член 2, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) задължава всяка държава членка, отправяща уведомление до Европейската комисия за план за предоставяне на нова помощ, да предостави „цялата необходима информация, за да се даде възможност на Комисията да вземе решение съгласно членове 4 и 7“.

3 Член 5 от Регламент № 659/1999 гласи:

„1. Когато Комисията счита, че информацията, предоставена от съответната държава членка с оглед на мярка, за която е отправено уведомление съгласно член 2, е непълна, тя изисква цялата необходима допълнителна информация. […]

2. Когато съответната държава членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията или предостави непълна информация, Комисията изпраща напомнително писмо, като разрешава подходящ допълнителен срок, в рамките на който информацията трябва да бъде предоставена.

3. Уведомлението се счита за оттеглено, ако исканата информация не бъде предоставена в рамките на предписания срок […]“.

4 Член 10 от Регламент № 659/1999 предвижда:

„1. Когато Комисията разполага с информация от какъвто и да е източник относно твърдения за неправомерна помощ, тя незабавно разглежда тази информация.

2. Ако е необходимо, тя иска информация от съответната държава членка. Член 2, параграф 2 и член 5, параграфи 1 и 2 се прилагат mutatis mutandis.

3. Когато въпреки напомнянето съгласно член 5, параграф 2 съответната държава членка не предостави исканата информация в рамките на срока, предписан от Комисията, или когато предостави непълна информация, Комисията с решение изисква информацията да бъде предоставена (наричано по-долу „разпореждане за информация“). Решението уточнява каква информация се изисква и предписва подходящ срок, в рамките на който тя трябва да бъде предоставена“.

5 Съгласно 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999:

„Разглеждането на възможна неправомерна помощ завършва с решение съгласно член 4, параграфи 2, 3 или 4. В случаите на решения за започване на официална процедура по разследване производството се закрива посредством решение съгласно член 7. Ако дадена държава членка не се съобрази с разпореждане за информация, това решение се взема на базата на наличната информация“.

6 Съгласно член 18, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), „[к]огато чрез решение Комисията изисква от предприятия или от сдружения на предприятия да дадат информация, тя следва да посочи […] правото на обжалване на решението пред Съда на Европейски[я съюз]“.

Обстоятелства, предхождащи спора

7 На 12 септември 2007 г. Комисията открива официалната процедура по разследване по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО по отношение на държавната помощ в полза на Deutsche Post AG (C 36/07 (ex NN 25/07). Резюме на това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* (C 245, стр. 21).

8 На 17 юли 2008 г. Комисията изпраща на Федерална република Германия искане за информация, съдържащо въпросник за приходите и разходите на Deutsche Post за периода 1989—2007 г. На 12 и 21 август 2008 г. Комисията ѝ изпраща напомнително писмо, с което отново иска от нея да предостави посочената информация.

9 В отговорите си от 5 август, 14 август и 29 септември 2008 г. Федерална република Германия потвърждава, че отказва да изпрати данните относно резултатите от дейността и задълженията на Deutsche Post след 1995 г. Тя твърди по-специално, че Комисията трябва да се ограничи с разглеждане на периода 1989—1994 г. и че отговарянето на споменатия въпросник би изисквало да се инвестира несъразмерно много време и труд.

10 Със спорния акт на основание на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 Комисията разпорежда на Федерална република Германия да представи в срок от 20 дни цялата необходима информация, като отговори на посочения въпросник. Комисията добавя, че ако въпреки това разпореждане германските власти не предоставят поисканата информация в определения срок, тя ще приеме решение на базата на информацията, с която разполага, в съответствие с член 13, параграф 1 от Регламент № 659/1999.

Производството пред Общия съд и обжалваните определения

11 С жалби, подадени в секретариата на Общия съд на 22 декември 2008 г., Deutsche Post (дело T-570/08) и Федерална република Германия (дело T-571/08) искат отмяна на спорния акт.

12 С молби, подадени на 19 март 2009 г. в секретариата на Общия съд, Комисията прави възражение за недопустимост по всяко едно от двете дела на основание на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Общият съд уважава възражението, като приема, че спорният акт не представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

13 В този смисъл в точки 24—26 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, и в точки 22—25 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, Общият съд приема, от една страна, че за да се определи дали даден акт представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, следва да се има предвид същността, а не формата му, и от друга страна, че междинните мерки, които имат за цел да подготвят окончателното решение и не произвеждат правни последици, не могат да бъдат предмет на жалба за отмяна. В това отношение Общият съд се позовава по-специално на Решение на Съда от

11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия (60/81, Recueil, стр. 2639, точки 9 и 10), както и на Решение от 17 юли 2008 г. по дело Athinaïki Techniki/Комисия (C-521/06 P, Сборник, стр. I-5829, точка 46).

14 По отношение на правните последици от спорния акт в точки 29 и 30 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, както и в точки 28 и 29 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, Общият съд подчертава, че за държава членка, която не е изпълнила разпореждане за предоставяне на информация, не е предвидена каквато и да било санкция. С разпореждането се целяло да се спази принципът на състезателното начало.

15 В точки 31 и 32 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, както и в точки 30 и 31 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, Общият съд приема, че спорният акт се вписва в рамките на административното производство за разследване на разглежданата помощ на стадий между откриването на официалната процедура по разследване и окончателното решение. Според Общия съд спорният акт не предопределя окончателното решение, тъй като на този стадий Комисията все още не може да реши дали е налице държавна помощ и дали тя е съвместима или не с вътрешния пазар. Следователно според Общия съд спорният акт представлява междинен акт, чиято цел е да подготви окончателното решение на Комисията.

16 В отговор на довода на Deutsche Post и на Федерална република Германия — които, като се позовават на съдебната практика относно допустимостта на жалба срещу решение за започване на официална процедура по разследване по член 88, параграф 2 ЕО (вж. Решение от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия, C-400/99, Recueil, стр. I-7303), поддържат, че неокончателният характер на акт не предполага задължително, че той не може да бъде обжалван — в точка 36 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, и в точка 35 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, Общият съд приема, че последиците от такова решение за започване на официална процедура по разследване и последиците от спорния акт не са сходни.

17 По отношение на твърдяното влошаване на процесуалното положение на Deutsche Post и на Федерална република Германия в случай на неизпълнение на спорния акт в точка 42 от обжалваните определения Общият съд изтъква, че отказът на германските органи да предоставят на Комисията изискваната със спорния акт информация, а не самият спорен акт може да лиши съответните заинтересовани лица от възможността да оспорят окончателното решение поради липса на достатъчно фактически основания. Според Общия съд, ако германските органи считат, че поисканата от Комисията информация не е необходима за установяване на фактите или че поисканото събиране на сведения е твърде трудоемко с оглед на очаквания резултат, те могат да решат да не взимат предвид даденото им разпореждане.

18 В точка 46 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, и в точка 45 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, Общият съд достига до заключението, че спорният акт не представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

Искания на страните и производството пред Съда

Дело Deutsche Post/Комисия (C-463/10 P)

19 Deutsche Post иска от Съда:

— да отмени Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе,

— да отмени спорния акт, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

20 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди Deutsche Post да заплати съдебните разноски.

Дело Германия/Комисия (C-475/10 P)

21 Федерална република Германия иска от Съда:

— да отмени Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

22 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата, и

— да осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

23 С определение от 15 декември 2010 г. председателят на Съда решава да съедини дела C-463/10 P и C-475/10 P за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По жалбите

24 В подкрепа на жалбите си Deutsche Post и Федерална република Германия изтъкват, че в обжалваните определения Общият съд е допуснал различни грешки при прилагане на правото по отношение на тълкуването на понятието „обжалваем акт“ по смисъла на член 263 ДФЕС. В това отношение те се позовават на пет правни основания. Първото е изведено от нарушение на член 288 ДФЕС, второто — от несъобразяване със съдебната практика, съгласно която в областта на държавните помощи подготвителните актове могат да представляват обжалваеми актове, третото — от неотчитане на правните последици на разпореждане за информация, четвъртото — от нарушение на принципа на ефективна съдебна защита и, накрая, петото — от несъблюдаване на разпределението на правомощията между Комисията и държавите членки по силата на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС.

25 Тъй като първите четири правни основания са тясно свързани, следва да бъдат разгледани заедно.

Доводи на страните

26 Федерална република Германия и Deutsche Post изтъкват, че член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 изрично оправомощава Комисията да приеме официално решение. По силата на член 288 ДФЕС подобно решение било

задължително, поради което по естеството си представлявало обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС. Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото в точка 26 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, и в точка 25 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, като въобще не взел предвид формата на спорния акт.

27 Според Федерална република Германия обстоятелството, че спорният акт представлява междинна мярка в рамките на процедурата по разследване на държавна помощ, не е определящо за качеството му на обжалваем акт. Всъщност интересите на заинтересованите страни не били защитени в достатъчна степен от възможността за обжалване на окончателното решение.

28 По-нататък жалбоподателите поддържат, че независимо от формата на обжалвания акт и обратно на приетото от Общия съд в точка 46 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, и в точка 45 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, разпореждането за информация по член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 поражда задължителни правни последици, които възникват направо за съответната държава и предприятие. Според Федерална република Германия подобно решение прекратява административното производство в областта на държавните помощи, доколкото позволява на Комисията, ако държавата членка не е изпълнила посоченото разпореждане, да приеме решение въз основа на съдържащата се в преписката информация. Освен това срещу държава членка, която не е изпълнила задължението си по член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 във връзка с член 288 ДФЕС и член 4, параграф 3 ДЕС, можел да се предяви иск за установяване на неизпълнение на задължения по член 258 ДФЕС.

29 Комисията възразява, че съгласно постоянната съдебна практика мерките, които произвеждат задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение, представляват актове или решения, срещу които може да се подаде жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС (вж. по-специално Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 9, Решение от 5 октомври 1999 г. по дело

Нидерландия/Комисия, C-308/95, Recueil, стр. I-6513, точка 26, Решение от 6 април 2000 г. по дело Испания/Комисия, C-443/97, Recueil, стр. I-2415, точка 27, Решение от 22 юни 2000 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-147/96, Recueil, стр. I-4723, точка 25, както и Решение от 12 септември 2006 г. по дело Reynolds Tobacco и др./Комисия, C-131/03 P, Recueil, стр. I-7795, точка 54). „Решението" по смисъла на член 288 ДФЕС не произвеждало непременно такива последици. Според Комисията не формата на акта или на разглежданото решение, а неговата същност определя естеството му на обжалваем акт. Поради това подаването на жалба за отмяна на решение по смисъла на член 288 ДФЕС или на акт в друга форма било възможно, само ако решението или актът поражда правни последици спрямо трети лица.

30 Общият съд правилно приел, че спорният акт не произвежда задължителни правни последици от естество да засегнат интересите на жалбоподателите.

31 В това отношение Комисията уточнява, че в рамките на производство в областта на държавните помощи държавите членки са длъжни по силата на член 4, параграф 3 ДЕС да предадат на Комисията цялата информация, от която тя има нужда, за да прецени дали е налице държавна помощ и дали тази помощ е съвместима с вътрешния пазар. В този смисъл задължението за държава членка да предостави исканата информация на разположение на Комисията произтичало по-скоро от член 4, параграф 3 ДЕС, отколкото от разпореждането за информация.

32 С разпореждането за информация се целяло да се спази принципът на състезателно начало в рамките на административното производство. След искането за информация и напомнянето по член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 във връзка с член 5, параграф 2 от същия регламент държавата членка разполагала с последна възможност да предостави исканите данни, преди Комисията да приеме решението си въз основа на информацията, с която разполага.

33 Комисията посочва, че за разлика от правото в областта на картелите, в правото в областта на държавните помощи тя не разполага с каквато и да било компетентност за провеждане на разследване, преди приемането на окончателно решение. Следователно Комисията не можела да изясни фактите без лоялното сътрудничество на държавите членки. Не разпореждането за информация, а отказът на държавата членка да го изпълни позволявал на Комисията да вземе решение на базата на информацията, с която разполага. Освен това обстоятелството, че Комисията се счита за достатъчно информирана и преустановява търсенето на информация, само по себе си не произвеждало каквито и да било правни последици. Такива последици обаче пораждала правната преценка, която тя трябвало да направи по отношение на тези факти в окончателното решение. Следователно разпореждането за информация представлявало само подготвителен документ, който не засягал правното положение на съответната държава членка.

34 Комисията добавя, че възможността на жалбоподателите да подадат жалба за отмяна на окончателното решение относно съвместимостта на помощта с вътрешния пазар им гарантира в достатъчна степен съдебна защита. Всъщност евентуалните основания за неправомерност, които опорочавали подготвителните актове, можели да се изтъкнат в подкрепа на жалбата срещу окончателния акт, в изработването на който те съставлявали определен стадий (Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 12).

35 Накрая Комисията набляга на обстоятелството, че неизпълнението на разпореждането за информация не води до каквито и да било санкции. Неизпълнението на разпореждането имплицитно означавало, че според държавата членка информацията, с която разполага Комисията, е пълна и че въз основа на нея Комисията може да постанови решението си. Сама по себе си възможността за започване на производство за неизпълнение на задължения срещу тази държава членка не било нито санкция, нито обстоятелство от естество да засегне интересите на посочената държава. Държавите членки били длъжни по силата на член 4, параграф 3 ДЕС да предадат на Комисията цялата информация, от която същата имала нужда, за да реши дали е налице държавна помощ и дали тази помощ е съвместима с вътрешния пазар, поради което процедура за установяване на неизпълнение на задължения можела да се започне дори и при липсата на разпореждане за информация. Освен това интересите на държавата

членка можели да бъдат засегнати само ако Комисията действително реши да съди държавата членка за нарушение на Договора.

Съображения на Съда

36 От постоянната съдебна практика по жалби за отмяна, подадени от държави членки или от институции, е видно, че за обжалваеми актове по смисъла на член 263 ДФЕС се считат всички решения, приети от институциите, без значение в каква форма, които целят да породят задължителни правни последици (вж. по-специално Решение от 31 март 1971 г. по дело Комисия/Съвет, наречено „AETR", 22/70, Recueil, стр. 263, точка 42, Решение от 2 март 1994 г. по дело Парламент/Съвет, C-316/91, Recueil, стр. I-625, точка 8, Решение по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точка 27, Решение от 24 ноември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-138/03, C-324/03 и C-431/03, Recueil, стр. I-10043, точка 32, Решение от 1 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-301/03, Recueil, стр. I-10217, точка 19, както и Решение от 1 октомври 2009 г. по дело Комисия/Съвет, C-370/07, Сборник, стр. I-8917, точка 42). От съдебната практика следва също, че държава членка като жалбоподателя по дело C-475/10 P е процесуално легитимирана да подаде жалба за отмяна на акт, който произвежда задължителни правни последици, без да трябва да доказва правен интерес (вж. в този смисъл Решение от 26 март 1987 г. по дело Комисия/Съвет, 45/86, Recueil, стр. 1493, точка 3 и Решение от 1 октомври 2009 г. по дело Комисия/Съвет, посочено по-горе, точка 16).

37 Съдът многократно е посочвал, че когато е подадена от физическо или юридическо лице, жалбата за отмяна на акт на институция е допустима само ако задължителните правни последици от акта са от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение (вж. по-специално Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 9, Решение по дело Athinaïki Techniki/Комисия, посочено по-горе, точка 29 и Решение от 18 ноември 2010 г. по дело NDSHT/Комисия, C-322/09 P, Сборник, стр. I-11911, точка 45).

38 Следва обаче да се подчертае, че цитираната в предходната точка съдебна практика е приета в рамките на жалби, подадени до съд на Съюза от физически или юридически лица, срещу актове, на които същите са адресати. Когато, както в посоченото по-горе дело Deutsche Post/Комисия, жалбата за отмяна е подадена от жалбоподател, който не е привилегирована страна, срещу акт, на който той не е адресат, изискването задължителните правни последици да са от естество да засягат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение, съвпада с условията по член 263, четвърта алинея ДФЕС.

39 Следва също да се констатира, че в обжалваните определения Общият съд уважава повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост, като приема, че спорният акт не представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

40 Поради това, за да се прецени дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в определенията си е приел, че разпореждане за информация, дадено по силата на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, не може да бъде предмет на жалба за отмяна, би следвало — с оглед на цитираната в точка 36 от настоящото решение съдебна практика — да се разгледа дали разпореждането представлява акт, който цели да породи задължителни правни последици.

41 В това отношение следва да се напомни, че член 10 от Регламент № 659/1999 предвижда процедура в две фази, която има за цел да даде възможност на Комисията да получи от съответната държава членка необходимата информация относно твърдения за неправомерна помощ, за да може да прецени естеството на мярката и съвместимостта ѝ с вътрешния пазар.

42 По отношение на първата фаза член 10, параграф 2 от Регламент № 659/1999 предвижда, че Комисията може да поиска от съответната държава членка да ѝ предостави информация относно твърденията за неправомерна помощ.

43 В рамките на втората фаза, ако въпреки изпратеното ѝ напомняне държавата членка не предостави исканата информация в предписания срок, в съответствие с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 Комисията „с решение изисква информацията да бъде предоставена“. Следователно втората фаза на процедурата се изразява в приемането на „решение“ по смисъла на член 288 ДФЕС от Комисията — обстоятелство, което тази институция впрочем не оспорва.

44 По силата на член 288 ДФЕС обаче „решението е задължително в своята цялост“. Като е предвидил, че формата за приемане на разпореждане за информация е решение, законодателят на Съюза е искал този акт да има задължителен характер.

45 От изложеното следва, че решение, което е прието на основание на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, има за цел да произведе задължителни правни последици по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 36 от настоящото решение, и следователно представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

46 В подкрепа на този анализ е и съдебната практика относно решенията за искане на информация, които са приети въз основа на член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), който също като член 10 от Регламент № 659/1999 предвижда процедура в две фази, като в рамките на втората фаза Комисията приема решение, което може да бъде предмет на жалба за отмяна (вж. Решение от 26 юни 1980 г. по дело National Panasonic/Комисия, 136/79, Recueil, стр. 2033 и Решение от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem/Комисия, 374/87, Recueil, стр. 3283). От член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003 също недвусмислено следва, че искане за предоставяне на информация, прието във формата на решение, представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

47 Този анализ не се променя с оглед на цитираната от Общия съд в обжалваните определения съдебна практика, съгласно която, за да се определи дали даден акт има задължителен характер, следва да се има предвид същността, а не формата му.

48 Освен това, за разлика от твърдяното от Комисията, обстоятелството, че Регламент № 659/1999 не предвижда санкции при неизпълнение на разпореждане за информация от държава членка, не е определящо за преценката дали даден акт може да бъде предмет на жалба за отмяна.

49 Като е приел в точки 31, 32 и 46 от Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, както и в точки 30, 31 и 45 от Определение по дело Германия/Комисия, посочено по-горе, че поради подготвителния си характер спорният акт не представлява обжалваем акт по смисъла на съдебната практика, Общият съд е допуснал и грешка при прилагане на правото.

50 В това отношение следва да се напомни, че наистина междинните мерки, чиято цел е да се подготви окончателното решение, по принцип не представляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна (вж. Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 10, Решение по дело Athinaïki Techniki/Комисия, посочено по-горе, точка 42 и Решение от 26 януари 2010 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-362/08 P, Сборник, стр. I-669, точка 52). При все това посочените междинни актове най-вече са актове, в които се изразява неокончателното становище на институцията (вж. в този смисъл Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 20, Решение от 14 март 1990 г. по дело Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет, C-133/87 и C-150/87, Recueil, стр. I-719, точки 8—10, Решение от 18 март 1997 г. по дело Guérin automobiles/Комисия, C-282/95 P, Recueil, стр. I-1503, точка 34, както и Решение от 22 юни 2000 г. по дело Нидерландия/Комисия, C-147/96, Recueil, стр. I-4723, точка 35).

51 Всъщност би могло по жалба за отмяна на актове, в които се изразява неокончателно становище на Комисията, съдът на Съюза да трябва да извърши преценка по въпроси, по които съответната институция все още не е имала повод да се произнесе, вследствие на което би се стигнало до предварително обсъждане по същество и смесване на различните фази на административните и съдебни производства. Поради това допускането на такава жалба би било несъвместимо със системата за разпределение на правомощията между Комисията и съда на Съюза и с предвидените от Договора способи за защита, както и с изискванията за добро правораздаване и за редовно протичане на административното производство на Комисията (вж. Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 20).

52 Въпреки това в случая жалбата за отмяна на спорния акт, с който Комисията иска от германските органи информация относно приходите и разходите на Deutsche Post за периода 1989—2007 г., не крие риск от объркване на различните фази на административното и съдебно производство (Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 20). Всъщност такава жалба за отмяна не би трябвало да доведе до произнасяне на съда на Съюза по въпроса дали е налице държавна помощ или дали тя е съвместима с вътрешния пазар.

53 По-нататък от съдебната практика следва, че срещу междинен акт не може да се подава жалба и ако е установено, че неправомерността, от която е засегнат този акт, би могла да послужи като основание за жалба срещу окончателното решение, по отношение на което той се явява подготвителен. При такива условия жалбата, подадена срещу решението, което прекратява производството, ще гарантира в достатъчна степен съдебна защита (вж. Решение по дело IBM/Комисия, посочено по-горе, точка 12, Решение от 24 юни 1986 г. по дело AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия, 53/85, Recueil, стр. 1965, точка 19, както и Решение от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, точка 63).

54 Ако обаче последното условие не е изпълнено, се счита, че междинният акт — независимо дали изразява неокончателно становище на съответната

институция — произвежда самостоятелни правни последици и следователно трябва да може да бъде предмет на жалба за отмяна (вж. Решение по дело AKZO Chemie и AKZO Chemie UK/Комисия, посочено по-горе, точка 20, Решение от 28 ноември 1991 г. по дело BEUC/Комисия, C-170/89, Recueil, стр. I-5709, точки 9—11, Решение от 16 юни 1994 г. по дело SFEI и др./Комисия, C-39/93 P, Recueil, стр. I-2681, точка 28, Решение от 9 октомври 2001 г. по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, точки 57—68, както и Решение по дело Athinaïki Techniki/Комисия, посочено по-горе, точка 54).

55 В случая следва да се констатира, че разпореждане за информация, прието на основание на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, поражда самостоятелни правни последици.

56 Всъщност жалба, подадена срещу решението, с което се прекратява производството относно твърденията за държавна помощ в полза на Deutsche Post, не може да гарантира в достатъчна степен съдебна защита по отношение на жалбоподателите.

57 В това отношение следва да се констатира, от една страна, че ако — както претендират жалбоподателите по настоящите случаи — разпореждането е непропорционално, тъй като исканата информация не е релевантна за преценката относно държавната мярка с оглед на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, пороците на междинния акт не биха могли да засегнат правомерността на окончателното решение на Комисията, след като то не е основано на информацията, получена в отговор на посоченото разпореждане.

58 От друга страна, когато разпорежда на държава членка да предостави определена информация на основание на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, Комисията приема „решение“ по смисъла на член 288 ДФЕС. Следователно

отказът на съответната държава членка да изпълни такова разпореждане представлява неизпълнение на задължение по Договорите по смисъла на член 258 ДФЕС.

59 В рамките на иск за установяване на неизпълнение на задължения държава членка, която е адресат на решение като разпореждане за информация, не може валидно да обоснове неизпълнението му въз основа на твърдение за неправомерност. Всъщност всяко оспорване на правомерността на такова разпореждане трябва да се извърши в рамките на отделно производство, а именно в рамките на производство по жалба за отмяна по член 263 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение от 22 март 2001 г. по дело Комисия/Франция, C-261/99, Recueil, стр. I-2537, точка 18 и Решение от 14 февруари 2008 г. по дело Комисия/Гърция, C-419/06, точка 52).

60 Следователно последиците от евентуална неправомерност във връзка с междинния акт не могат да бъдат отменени посредством обжалване на окончателното решение. Всъщност неизпълнението на задължения по член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999 от държава членка, която не е изпълнила разпореждане за информация, би могло да се установи независимо от уважаването или не на евентуална жалба за отмяна на окончателното решение.

61 Накрая следва да се отхвърли доводът на Комисията, че възможността за предявяване на жалба за отмяна на решение, прието на основание на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, би довела до положение, при което държава членка, отказала да отговори на искане за информация относно помощ, за която е отправено или не уведомление, би се ползвала от по-голяма съдебна защита, когато става въпрос за помощ, за която не е отправено уведомление.

62 Във връзка с това следва да се напомни, че съгласно член 5, параграф 3 от Регламент № 659/1999, ако съответната държава членка, след като е получила напомнително писмо, не предостави исканата от Комисията информация относно помощ, за която е отправено уведомление, или предостави непълна информация,

уведомлението се счита за оттеглено. При тези условия оттеглянето на уведомлението означава, че тази помощ следва да се счита за помощ, за която не е отправяно уведомление, така че отказът на съответната държава членка да предостави поисканата информация би довел — както в случаите, когато за помощта първо е било отправено уведомление, така и в случаите, когато за помощта никога не е било отправяно уведомление — до приемането на обжалваем акт, а именно на „решение“ по смисъла на член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999.

63 Следователно, като е приел, че спорният акт не може да бъде предмет на жалба за отмяна, Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото. При тези условия, без да е необходимо да се разглежда петото правно основание, първото, второто, третото и четвъртото правно основание следва да бъдат приети.

64 По дело C-463/10 P Комисията иска от Съда — ако приеме, че спорният акт представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС — да пристъпи към замяна на мотивите по отношение на Определение по дело Deutsche Post/Комисия, посочено по-горе, като се посочи, че подадената от Deutsche Post жалба е недопустима, тъй като това предприятие няма процесуална легитимация по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС. В повдигнатото по това дело възражение за недопустимост Комисията всъщност поддържа, че спорният акт не засяга Deutsche Post нито пряко, нито лично.

65 В това отношение следва да се напомни, че съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу решение, адресирано до друго лице, само ако това решение го засяга пряко и лично.

66 По отношение, първо, на въпроса дали Deutsche Post е пряко засегнато от спорния акт, чийто адресат е Федерална република Германия, от постоянната съдебна практика следва, че това условие изисква съчетанието на два кумулативни критерия, а именно, на първо място, оспорената мярка пряко да поражда последици за правното положение на частноправните субекти, и на второ място, да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е с чисто автоматичен характер и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. Решение от 10 септември 2009 г. по дело Комисия/Ente per le Ville Vesuviane и Ente per le Ville Vesuviane/Комисия, C-445/07 P и C-455/07 P, Сборник, стр. I-7993, точка 45, както и цитираната съдебна практика).

67 Според Комисията в случая това условие не е изпълнено, тъй като със спорния акт се иска предаване на определена информация единствено от Федерална република Германия. Следователно разпореждането не налагало приемането на национална мярка, която би имала чисто автоматичен характер и би произтичала единствено от правната уредба на Съюза. Федерална република Германия трябвало сама да реши дали да се обърне към Deutsche Post, или как да накара това предприятие да ѝ съобщи информацията.

68 В случая следва да се констатира, че спорният акт засяга пряко Deutsche Post по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

69 Всъщност, от една страна, Deutsche Post, в качеството си на лице, което се ползва от помощта, за която се отнася визираната в спорния акт информация, и на лице, което разполага с тази информация, ще бъде задължено да изпълни разпореждането за информация.

70 От друга страна, окончателният и изчерпателен характер на съдържанието на исканата информация следва от самия спорен акт, без да се оставя право на преценка в това отношение на Федерална република Германия.

71 По отношение на въпроса дали Deutsche Post е лично засегнато от обжалвания акт следва да се напомни, че според постоянната практика на Съда субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин като адресата на решението (вж. по-специално Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Sniace/Комисия, C-260/05 P, Recueil, стр. I-10005, точка 53 и цитираната съдебна практика).

72 Според Комисията Deutsche Post не е лично засегнато от спорния акт, тъй като не е негов адресат и не поражда никакви задължения за него.

73 В това отношение следва да се посочи, че обстоятелството, че Deutsche Post не е адресат на спорния акт, няма значение за преценката дали това предприятие е лично засегнато по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

74 По-нататък следва да се констатира, че разпореждането за информация се отнася до процедура по разследване на твърдения за държавна помощ в полза на Deutsche Post. Информацията, която се визира в спорния акт, се отнася единствено до Deutsche Post. Следователно Deutsche Post е лично засегнато от този акт по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 71 от настоящото решение.

75 Тъй като Deutsche Post е пряко и лично засегнато от спорния акт, предложената от Комисията замяна на мотиви по отношение на дело C-463/10 P не следва да се извършва.

76 От изложеното по-горе следва, че жалбата трябва да се уважи, а обжалваните определения — да се отменят.

По връщането на делата за ново разглеждане от Общия съд

77 От член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че ако жалбата е основателна, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

78 Съдът разполага с необходимите доказателства, за да се произнесе с окончателно решение по повдигнатото по двете дела от Комисията в хода на производството пред първата инстанция възражение за недопустимост.

79 С оглед на съображенията, изложени в точки 36—64 от настоящото решение, възражението за недопустимост, изведено от твърдението, че спорният акт не може да бъде предмет на жалба за отмяна, трябва да се отхвърли. Освен това, доколкото по дело Deutsche Post/Комисия (T-570/08) възражението за недопустимост е изведено и от твърдението, че спорният акт не засяга пряко и лично жалбоподателя, посоченото възражение също не може да бъде прието поради съображенията, изложени в точки 65—77 от настоящото решение.

80 С оглед на обстоятелствата по случая Съдът обаче не е в състояние да се произнесе по същество по жалбите за отмяна, подадени от Deutsche Post и Федерална република Германия.

81 В това отношение следва да се отбележи, че спорът пред Общия съд и направените от него преценки са насочени изключително към допустимостта на жалбите, тъй като Общият съд уважава по двете дела повдигнатото от Комисията в съответствие с член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд възражение за недопустимост, без да пристъпи към разглеждане на делото по същество и без да започва устната фаза на производството.

82 Ето защо делата трябва да се върнат за разглеждане от Общия съд, за да се произнесе по исканията на жалбоподателите за отмяна на спорния акт.

По съдебните разноски

83 Тъй като делата се връщат на Общия съд за ново разглеждане, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, свързани с настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отменя Определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 юли 2010 г. по дело Deutsche Post/Комисия (T-570/08) и Определение на Общия съд на Европейския съюз от 14 юли 2010 г. по дело Германия/Комисия (T-571/08).

2) Отхвърля възраженията за недопустимост, повдигнати от Европейската комисия пред Общия съд на Европейския съюз.

3) Връща делата за ново разглеждане от Общия съд на Европейския съюз, за да се произнесе по исканията на Deutsche Post AG (T-570/08) и на Федерална република Германия (T-571/08) за отмяна на решението на Комисията от 30 октомври 2008 г. относно разпореждане за предоставяне на информация от Федерална република Германия в производство за държавна помощ в полза на Deutsche Post AG.

4) Съдът не се произнася по съдебните разноски.

Подписи